

Tisztelt Elnök úr, Tisztelt Alelnök urak, Alelnök asszonyok, Tisztelt Honvédelmi és Rendészeti Bizottság, Hölgyeim és Uraim!

Kérem, engedjék meg, hogy először megköszönjem Dr. Benk Tibor vezérezredes úrnak a jelölést. Az idei év számomra különös jelentéssel bír. Katonai pályafutásom meghatározó állomásához érve, január elején Székesfehérvár helyszínén átvettem a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnokság parancsnoki beosztását. Ebből eredően megtisztelt volt számomra előjáróim azon bizalma, hogy a távolba tekintő stratégia gyakorlati téren történő megvalósításában, annak vezetésében rám gondoltak. Különösen jó érzés a honvédelmezőnek lenni, amikor a 170 éves Magyar Honvédség kapcsán az elért eredményekre gondolunk, látjuk honnan indultunk, hol vagyunk, de legfőképpen, hogy hová tartunk.

A rövid bevezetés után szeretnék szólni röviden magamról, arról hogy hogyan látom a magyar katonát, milyen koncepció mentén kívánom munkámat végezni, milyen kiemelt feladatokat látok, mint Honvéd Vezérkar Főnök jelölt.

Az előzetesen rendelkezésre álló szakmai önéletrajzomban láthatóak az eddigi ó és talán nem tartják nagykétségnek, ha széleskörűnek nevezem a szolgálati feladataim Magyarországon és külföldön egyaránt. Túlnyomó többségében parancsnoki, vezetői beosztásokat láttam el, szívesen tekintek vissza karrierem mindegyik állomására, betöltött beosztásaimra. Azonban tudom, hogy most nem egy beosztásról, hanem a beosztásról van szó. A személyes előmenetel lehetőségén túl, most a nemzet haderejének alakulásáról van szó, aminek katonai vezetőként tagja vagyok. Mindig kell, hogy legyen, aki vezet, tudja az irányt és a tempót, és legyenek vezetettek akik lojálisan a legtöbbet adva követik a vezetőt. Várakozni, tétlenül oldalra tekintgetni nincs idő, kiváltképpen most.

A magyar katona a világ egyik legjobb katonája, én ezt vallom. Nem csak mondom, hiszem is. És nem azért mondom, hogy népszerű legyek. Köztudott ó és én is ezt erősítem meg ó hogy a magyar katona ó a múltban és a jelenben is ó elismert szakmai tudásáról, tettekétségérő, lelkesedésérő és különösképpen a váratlanul adódó feladatokat megoldó készségérő.

Szeretném ismertetni a vezetői filozófiámat, saját elgondolásomat a Vezérkar Főnöki beosztás ellátásával kapcsolatban, melyet három alapvető pillér szem előtt tartásával kívánom teljesíteni.

Egy tézissel szeretném kezdeni: az elmúlt években különböző szinteken szolgáló parancsnokként és vezetőként pontosan értem, hogy mi a feladata a stratégiai, a hadműveleti és a harcászati szintnek, a hadsereg, a katonai vezető nem lehet önjáró. A felső szint stratégiai iránymutatás alapján a középvezető szint feladata, hogy végrehajttassa az alárendeltekkel a feladatokat. Nyilvánvaló elvárás, hogy ezt legjobb tudásunk szerint tegyünk.

Legfontosabbnak ó mondhatom első pilléreként ó értelmezem a nemzeti érdekeket és azok töretlen képviselőjét. Természetesen fontos a megfelelés a szövetségi rendszereinkben, a két ó és többoldalú szerződéseinkben vállalt kötelezettségek teljesítésében, azonban a nemzeti érdekek képviselője kell, hogy vezéreljen minket a munkánk során itthon és külföldön egyaránt. Nemzeti haderőt kell építeni és fejleszteni.

Szeretném hangsúlyozni, hogy csak és kizárólag a csapatmunka ó mint második pillér ó lehet eredményes napjainkban. Úgy vélem, hogy az ország fegyveres védelme szempontjából a magányos hősök, a mindentudó vezetők és az egyszemélyes hadseregek kora lejárt. Teljesen új típusú kihívásokkal szembesülünk nap, mint nap, melyekre csak a kollektív bölcsesség adhat jó választ.

A harmadik alapvető pillér, a hit. Az én értelmezésemben hit a munkánkban és annak eredményességében. A Magyar Honvédség történelmi lehetőséget kapott a Zrínyi-2026 Honvédelmi és Haderőfejlesztési program elfogadásával. Lehetőséget, amellyel csak élni lehet, és kell is. Ehhez azonban az is kell, hogy mindenki a napi munkájának végzése során higgyen a programban, annak megvalósulásában, de legfőképpen önmagában. A Zrínyi-2026 program csak erős hittel, kitartó munkával, lemondásokkal valósulhat meg, csak így válhat a Magyar Honvédség olyan haderővé, amelyet a magyar emberek joggal elvárnak. Ebben a grandiózus munkában megvan mindenkinek a szerepe, mint katonának, mint katonai vezetőnek, mint katonai képesség. Ne a papírokon lévő kimutatások, inkább a szemünk előtt megvalósuló valóság igazolja tetteinket.

A bizottsági meghallgatás alkalmával talán megfogalmazódik némelyikükben az a kérdés, hogy vajon reálisan ismerem-e a honvédség jelenlegi helyzetét, illetve tudom-e mi vár rám a Honvéd Vezérkar jelölt vezetőjére felelősség és követelmények tekintetében. Habozás nélkül tudom jelenteni, hogy igen, ismerem a Magyar Honvédség jelenlegi helyzetét, képességeit és korlátait.

Tudom, hogy éreznek katonáink Kaposváron, Hódmezővásárhelyen vagy Tatán, mert dolgoztam, szolgáltam velük, tudom, milyen kihívásokkal küzdenek. Sőt igen, ismerem a nemzetközi téren jelentkező kihívásokat, kockázatokat és fenyegetéseket, így ismerem Magyarország biztonsági helyzetét. Igen, tudom és értem, hogy ez egy megtisztelő jelölés rengeteg kihívással.

Tisztában vagyok vele, hogy a kihívásokat, a nemzetközi trendeket szem előtt tartó Zrínyi-2026 program, és ehhez kapcsolódóan a kormány szándéka nem lehet más, mint a hadsereg fejlesztése, olyan szervezeti rendszer kialakítása, amely képes hitelesen megfelelni a korunkban jelentkező elvárásoknak, követelményeknek. Úgy vélem, hogy ebben meghatározó szerep jut a katonai vezetőknek, vagy ha visszatérhetek filozófiám második pilléréhez, az egymást támogató katonai vezetőknek. Én készen állok, hogy az ország fegyveres védelmét garantáló célkitűzésben felajánljam további szolgálatomat a Hazának.

A szövegben értelmezett katonai képességnek három alapvető összetevője az ember, a haditechnikai eszköz, és a kiképzés az eszköz kezelésére. Eszközöket be lehet szerezni, a kiképzés is végrehajtható, azonban humán erőforrás hiányában a legkorszerűbb haditechnikai eszköz is csak egy darab vas. Az emberközpontú felfogásommal azt értem, hogy a katonáink legyenek képesek fegyvereikkel és eszközeikkel a fegyveres védelem mellett, amennyiben az ország lakossága bajban van, őket megsegíteni. Továbbra is kiemelt feladatként kell kezelni, hogy olyan feltételeket teremtsünk a békemissziókban feladatot ellátó katonáinknak, amely növeli biztonságukat, ugyanakkor itthoni hozzátartozóikról tudjunk gondoskodni, segíteni, amíg szeretett fiuk, lányuk, férjük, feleségük nemzetközi misszióban, ha kell, életük feláldozásával végzik feladataikat.

Az utóbbi években megvalósult központi támogatás, - például a bérek fejlesztése - mellett kiemelt feladatként tervezem rendezni a hivatásos és szerződéses állománynál a pályamodell, pályakép formálását. Fontos, hogy érezzék, létbiztonságban vannak, van egy kiszámítható pályamodell, így mindenki számára ismert, hogy mire vállalkozott és mire számíthat.

Nem szabad azt a kérdést sem elhanyagolnunk, hogy a rendszerből kikerülő katonáink is mint munkavállalók is tudják, hogy segítjük őket abban, hogy a polgári életbe visszakerülve, a magyar társadalom hasznos polgárai lehetnek a jövőben. Szeretném, ha a katonáink és családjaik éreznék a róluk való gondoskodást, éreznék, hogy biztonságban teljesíthetik szolgálataikat. Tudniuk kell, hogy számítunk rájuk, munkájukra, szolgálataikra, de egyben tudniuk kell azt is, hogy ez csak kemény munkával, példamutató hozzáállással és magatartással érhető el.

További meghatározó feladatként fogalmazom meg az önkéntes tartalékos szolgálattal kapcsolatos teendőket, a hazafias oktatás és nevelés kérdését az általános és középiskolákban, a felső oktatási intézményekben, így megvalósítva a honvédelem osztálytársadalmi jellegét. Megítélésem szerint erősíteni kell, hogy a honvédelem, az azzal járó feladatok, vagyis a hazánk magva osztálytársadalmi feladat, tehát minden állampolgár kötelessége. Ebben a katonáknak kell élenjárni. Nekünk kell példát mutatni, nekünk kell segíteni a társadalmat, hogy ez az elv elfogadott legyen. Természetesen tudom, hogy ez nem m ködik parancsszóra. Ezért amit tennünk kell az nem más, mint példamutatóan vezessük katonáinkat, világos, reális és értékes célokat tűzzünk ki számukra és ezekhez adjunk vezető támogatást. Ennek az elvárásnak sikere egyszer en megfogalmazható: önzetlen, alázatos, összehangolt munka. Szolgálat.

Tisztelt Honvédelmi és Rendészeti Bizottság!

A Magyar Honvédség vonatkozásában még számtalan és szerteágazó feladat van, amiről még lehetne, és talán kellene is jelentenem. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy az általam elmondottak kell alapot adnak, hogy megfogalmazódó kérdéseiket feltegyék. Ahogy már jelentettem a haza védelmének ügye közös ügy, különösen Önökön és rajtunk, katonákon múlik, ezért a támogatásukat és együttműködésüket kérem e nemes közös üggyhöz. Továbbra is egy személyes fő célom van: Jól szolgálni a Hazámat!

Köszönöm megtisztelt figyelmüket!

Készen állok kérdéseik megválaszolására.